

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๒๕

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00025

๒๕...

คุณนายดวงสุดาคลานตุ้มตุ้ตุ้มตุ้มเข้ามาหาท่านพระครู ตามด้วยเก้าแก้วเส็งและคุณกิมมิ่งอ ผู้เป็นบิดาและมารดา คนทั้งสามก็กราบท่านสามครั้ง แล้วหันไปกราบพระบัวเหี่ยว ซึ่งนั่งพับเพียบอยู่บนพื้นทางเบื้องขวาของพระอุปัชฌาย์

“ผมเห็นจะต้องกลับกุฏิละครับ เพราะหลวงพ่อดีใจ” พระหนุ่มออกตัว ใจนั้นอยากอยู่ฟังเขาคุยกัน หากก็เกรงจะเสียมารยาท

“อยู่ก่อนก็ได้เนี่ยนา จะรีบไปไหนเล่า” เจ้าของกุฏิพูดอย่างรู้ใจ หันไปถามอาคันตุกะว่า “คงไม่ใช่เรื่องลับไซ้ใหม่ พระบัวเหี่ยวคงร่วมฟังได้นะ”

“ไม่ลับค่ะหลวงพ่อดีใจอยากให้คุณมาฟังเยอะ ๆ ด้วยซ้ำ จะได้ช่วยกันเป็นพยาน” คุณนายดวงสุดาตอบ

“งั้นหรือ แล้วจะให้เกณฑ์คนมาหมดวัดเลยใหม่ คุณนายนจะเอาอย่างงั้นใหม่” ท่านถามยิ้ม ๆ

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้อะหลวงพ่อดีใจเหี่ยวหูเขินก็เลยเล่าไม่ออกกันพอดี” คนนำหนักเกินพิกัดตอบ

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นก็เล่าได้เลย รู้สึกพระบัวเหี่ยวอยากจะฟังจนเนื้อเต้นแล้วละมัง” ท่านเข้าสู่ศิษย์

“หลวงพ่อนั้นแหละเนื้อเต้น อย่าทำมาโทษผมหน่อยเลยนะ” คนเป็นศิษย์แอบเถียงในใจ

“เตี้ยเล่าดีกว่านะ” คนจะเล่าเปลี่ยนใจกระทันหัน จึงโยนกลองไปที่บิดา

“ลือเล่านั่นแหละดีแล้ว ก็ลือเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดไม่ใช่หรือ” เก้าแก้วเส็งให้เหตุผลตั้งแต่ปฏิบัติกรรมฐาน เขาพูดไทยชัดขึ้นเพราะสติบอกว่า เมื่อเป็นคนไทยก็ต้องพูดไทยชัดจะได้ไม่อายคุณกิมมิ่งอ

“นั่นสิ แม่ก็เห็นด้วยกับเตี้ย ลูกเล่านั่นแหละดีแล้ว” ผู้เป็นมารดาเสริม

“แม่ละก็เข้าข้างเตี้ยอยู่เรื่อย” คนเป็นลูกตัดพ้อ

“เรื่องที่จะเล่านี้ยาวไหม ถ้าเป็นเรื่องยาว อาตมาขอแนะนำว่าน่าจะเริ่มได้แล้ว จะได้ไม่ต้องรอไปฟังต่อในวันพรุ่งนี้ อาตมาเป็นคนใจร้อนนะโยม” พระบัวเหี่ยวพูดขึ้น ท่านคิดอยู่นานว่าจะพูดดีหรือไม่ แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจได้

“แหม หลวงพี่พูดอย่างนี้ดิฉันก็เห็นจะต้องเล่าแล้วละคะ” คุณนายดวงสุดาพูดกับพระบัวเหี่ยว เรียกท่านว่า “หลวงพี่” อย่างไม่เต็มใจนัก ไม่เต็มใจด้วยเหตุว่า ท่านอายุอ่อนกว่า ที่ถูกน่าจะเป็น “หลวงน้อง” หล่อนไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงไม่เรียกพระที่อายุอ่อนกว่าว่า “หลวงน้อง”

“คงไม่ต้องออกแขกแบบลิเกนะ” ท่านพระครูเข้าข้าง

“ไม่ต้องคำ เตี้ยเล่าดีกว่าน่า” หล่อนหันไปเกี่ยงอนบิดาอีกครั้ง

“ลื้อนั่นแหละ อย่างมัวทำอิด ๆ อด ๆ น่ารำคาญ เกรงใจหลวงพ่อก่อน เวลาท่านเป็นเงินเป็นทองนะ” ถ้าแก่เส็งดูลูกสาว การปฏิบัติกรรมฐานทำให้เกิดปัญญา เมื่อปัญญาเกิด เขาจึงรู้ว่าคนเป็นพ่อไม่ควรกลัวลูก จึงกล้าดูหล่อน แทนที่จะเป็นฝ่ายถูกหล่อนดูเช่นแต่ก่อน เมื่อโดนดูคนเป็นลูกชกกลับ จึงเริ่มต้นเล่า

“เรื่องมันแปลกมากคะหลวงพ่อบอกใคร ๆ ก็คงไม่มีใครเชื่อว่า เตี้ยกับแม่ถูกโจรยิงด้วยปืนเอ็ม ๑๖ แต่ไม่ยักกะเป็นอะไร หนูเห็นกับตาเลยคะ” คนเห็นเหตุการณ์เล่าจอด ๆ

“ตอนที่ถูกยิงโยมกำลังทำอะไรอยู่หรือ” ท่านถามบุคคลทั้งสอง

“กำลังนั่งสมาธิครับ ผมกับคุณกิมจ้อสัญญากันว่า จะเดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งสมาธิหนึ่งชั่วโมง ตอนโจรยิงมันยังไม่ครบชั่วโมง ผมก็เลยยังไม่ลุกขึ้น แล้วก็ไม่มีลมตามด้วย” ถ้าแก่เส็งเล่า เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อสามเดือนที่แล้ว ทว่าในความรู้สึกของเขาดูเหมือนมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

“แล้วรู้ตัวหรือเปล่าว่าโจรมา” ท่านพระครูซัก

“รู้ครับหลวงพ่อกับผมรู้ตัวตลอดเวลา คุณกิมจ้อก็รู้”

“แล้วกลัวไหม กลัวตายหรือเปล่า”

“ไม่กลัวคะ ตอนอยู่ในสมาธิไม่กลัว แต่ตอนนี้กลัวคะ” คุณกิมจ้อตอบด้วยท่าทีที่ยังไม่หายหวาดเสียว

“แล้วคุณนายอยู่ที่ไหนละตอนนั้น ตอนที่โจรมาปล้นนะ” ท่านพระครูถามคุณนายดวงสุดา

“หนูหรือคะ อารามตกใจมุดเข้าไปแอบใต้เตียงเลยคะ ไม่ทราบว่าเข้าไปได้อย่างไร ตัวหนู ออกใหญ่ ตั้งก็เตี้ยนิดเดียว ถ้าเวลาปกติอย่าว่าแต่จะเข้าไปได้ทั้งตัวอย่างนั้นเลย แคขาข้าง เดียวก็ยังเข้าไม่ได้” คุณนายดวงสุดาเล่า

พระบัวเหี่ยวพิจารณาขาของคุณนายซึ่งมีขนาดไล่เลี่ยกับตอม่ออยู่ แล้วก็ให้เป็นด้วย กับที่หล่อนพูด หากก็อดถามขึ้นไม่ได้ว่า “ตั้งที่โยมว่านะสูงขนาดไหน เท้าอาสนะหลวงพ่อ หรือเปล่า” คนถูกถามมองไปที่อาสนะตรงหน้า แล้วตอบ “คงจะพอ ๆ กัน ถ้าสูงกว่าก็คงไม่ เกินสองนิ้ว ไม่น่าเชื่อใช่ไหมคะ ว่าคนเจ้าเนื้ออย่างดิฉันจะเข้าไปซ่อนใต้ตั่งนั้นได้ หลวงพี่เชื่อ หรือเปล่า” หล่อนถามหลวงพี่

“ถ้าจะให้เอาตมามาเชื่อก็ต้องลองเข้าไปอีกที คุณนายจะยอมลองดูไหมล่ะ” พระหนุ่มถือ โอกาสต่อรอง

“ไม่ต้องหรอกบัวเหี่ยว ถึงเธอจะไม่เชื่อแต่ฉันก็เชื่อ ฉันเชื่อว่าเป็นไปได้ เธอเคยได้ยิน ไหมเล่า ที่เขาว่าคนแบกตุ้มแบกตุ้ยเอ็นวิ่งหนีไฟ เพราะความตกใจ พอหายตกใจกลับแบกไม่ ไหว อันนี้มันเป็นเรื่องของพลังจิตนะ คนเราไม่รู้ตัวหรือว่า จิตนั้นมีพลังมาก เป็นพลังที่ซ่อน เร้นอยู่ในตัว คนที่ฝึกจิตสมาธิสามารถเอาพลังจิตออกมาใช้ได้ แต่คนที่ไม่เคยฝึกก็ใช้ไม่ เป็น เว้นแต่ยามตกใจอาจเอามาใช้ได้บ้าง โดยที่เจ้าตัวไม่รู้ เป็นการใช้พลังจิตโดยไม่สติ ความคุม ก็ได้แค่ประเดี๋ยวประด๋าว พอรู้สึกตัวก็เอามาใช้ไม่ได้เสียแล้ว” ท่านพระครูอธิบาย

“แล้วแบบนี้ดีไหมครับหลวงพ่อ” พระบัวเหี่ยวถาม

“แบบไหนล่ะ” พระอุปัชฌาย์ไม่เข้าใจคำถาม

“คือพลังจิตนะครับ เป็นของดีหรือไม่ดี”

“มันก็ตอบยากนะ จะว่าไปแล้วมันก็เหมือนดาบสองคม ถ้าใช้ดีก็ดีไป แต่ถ้าใช้ไม่ดีก็ ให้โทษได้เหมือนกัน” ท่านรู้ว่าคนฟังยังไม่มีใครเข้าใจ จึงอธิบายเพิ่มเติมว่า

“ตัวอย่างเช่นคนที่นำพลังจิตไปใช้เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติ เพื่อเข้าถึง จุดหมายคือ มรรค ผล นิพพาน ก็ถือว่าเป็นสิ่งดี แต่ถ้านำไปใช้ในทางที่ผิด เช่น อยากจะอวดฤทธิ์หรืออวดอุตริมนุสสรธรรม ก็ถือเป็นสิ่งไม่ดี เพราะเป็นไปเพื่อเพิ่มกิเลส ไม่เป็นไปเพื่อละกิเลส”

“สรุปก็คือที่หนูเข้าไปแอบอยู่ใต้ตั่งได้ ก็เพราะอำนาจของพลังจิตใช่ไหมคะหลวงพ่อ” คุณนายดวงสุดาถาม

“ถูกแล้วคุณนาย แม้คุณนายจะไม่เคยฝึกจิต แต่ก็สามารถใช้พลังจิตได้ เป็นการใช้แบบไม่รู้ตัว ควบคุมไม่ได้ ถ้าอยากใช้แบบคุมได้ก็ต้องมาฝึกจิตกันให้เป็นเรื่องเป็นราว อย่างที่โยมเดียวกับโยมแม่ของคุณนายฝึกอยู่นี้แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นที่โจรมันใช้เอ็ม.๑๖ ยิงผม แต่ยิงไม่ออกก็เป็นเพราะอำนาจของพลังจิตใช้ไหมครับหลวงพ่อ” ถ้าแก่เส็งถาม การปฏิบัติกรรมฐานทุกวันทำให้เขาเข้าใจธรรมะแจ่มแจ้งขึ้น

“จะพูดอย่างนั้นมันก็ถูกเหมือนกัน แต่อาตมาคิดว่า การที่ปืนยิงไม่ออกนั้นเป็นเพราะอาณิสัยของการมีสัจจะของโยมทั้งสองประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเป็นอำนาจของสมาธิหรือพลังจิตนี้เอง ไหนคุณนายลองเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบซิ อาตมาจะอัดเทปไว้ เพื่อจะไปเปิดให้คนอื่นฟัง” ท่านหันไปเรียกนายสมชายให้นำเครื่องบันทึกเสียงและม้วนเทปมาให้พร้อมแล้วคุณนายดวงสุตาจึงเริ่มต้นเล่า

“วันนั้นหนูหนึ่งแก็กซ์ี่มาหาเดียวกับแม่ที่บ้าน ก็ขึ้นไปชั้นบนเห็นกำลังนั่งสมาธิกันอยู่ หนูเลยเดินไปที่โต๊ะอาหาร หยิบน้องไก่ทอดมากิน พอได้ยืมเสียงเอะอะอยู่ข้างล่าง จึงชะงักลงไปดูตรงบันได ก็เห็นคนร้ายสี่หรือห้าคน กำลังช่วยกันจับคนใช้สองคนมัดมือมัดปาก หนูตกใจวิ่งมาหาเดียวกับแม่ บอก โจรปล้น โจรปล้น เขาก็ไม่ยอมลื้มตา เสียงพวกมันเดินขึ้นมา หนูเลยวิ่งไปที่ห้องน้ำตั้งใจจะไปซ่อนตัวในนั้น เสร็จแล้วก็เกิดเปลี่ยนใจกะทันหัน คลานลุกลี้ลุกลนเข้าไปใต้เตียงแทน ขอประทานโทษนะคะหลวงพ่อ น้องไก่ทั้งน้องก็ยังมีอยู่ในปาก ต้องถือว่าโชคดีเชียวคะ เพราะมันทำให้หนูร้องไม่ออก ขึ้นไม่มีน้องไก่คงร้องให้คนอื่นช่วย แล้วก็ถูกโจรยิงตายไปแล้ว

พอมันขึ้นมามันก็เดินไปที่เตียงก่อน เขย่าตัวเตี้ยแล้วบอก ตาแป๊ะตื่น ๆ นี่คือการปล้น เตี้ยก็ไม่ยอมลื้มตา มันก็หันไปเขย่าแม่ บอกซั่มตื่น ๆ นี่อ้วมาปล้น แม่ก็นั่งเฉยอีกคน เสียงพวกมันบอกยิงเลยเฮีย ยิงเลยเฮีย หนูจะเป็นลมเสียให้ได้ ครั้นจะร้องบอกเดียวกับแม่ก็ร้องไม่ออก เพราะน้องไก่คาปากอยู่ มันเอาปืนจ่อที่ศีรษะเตี้ยแล้วลั่นไก เสียงดังแฉะ ๆ แต่ไม่มีกระสุนพุ่งออกมา มันก็หันไปยังแม่บ้าง ก็เป็นแบบเดียวกันอีก

ในที่สุดพวกมันเลยช่วยกันเก็บข้าวของ มีทีวี วิทยุ สเตริโอ และพวกเครื่องลายคราม เอาไปข้างล่างคงจะไปใส่รถ หนูจับตาดูมันอยู่ เก็บของเสร็จพวกมันก็พากันลงไป หนูหายตกใจก็เอามือจับน้องไก่ออกจากปาก แต่ไม่สามารถคลานออกมาจากใต้เตียงได้ ก็นอนอึดอัดอยู่อย่างนั้นสักยี่สิบนาทีเห็นจะได้ แล้วก็ได้ยินเสียงคนเดินขึ้นมา พอหนูเห็นเป็นตำรวจ หนูดีใจมากเลยตะโกนว่า ช่วยด้วย ช่วยด้วย เขาก็มองหาที่มาของเสียง หนูบอก อยู่ใต้เตียง อยู่

ใต้ตั้ง ตำรวจสองคนก็มาช่วยกันยกตั้ง แต่ยกไม่ไหว ต้องใช้ถึงสี่คน หนูก็ออกมาได้ ผู้ร้ายห้าคนถูกใส่กุญแจมือเรียบร้อย” คนเล่าหยุดหายใจแรง ๆ สองสามครั้ง รวากับว่าตอนที่เล่านั้น ลืมหายใจ ท่านพระครูจึงถามบิดาของหล่อนว่า “ตอนตำรวจมาโยมรู้หรือเปล่า”

“รู้ครับหลวงพ่อกับผมอยู่ตลอดเวลา ตำรวจเขามาเขย่าตัวผม บอก **เก้าแก่ตื่นเถอะ คุณถูกปล้นรู้ไหม** ผมตอบว่า รู้ รู้ เขาก็ว่า รู้แล้วก็ลืมตาเสียที ผมบอกว่า ยังไม่ถึงเวลา ยังลืมไม่ได้ จากนั้นผมก็ไม่พูดอะไรอีก”

“อะ ตลกน่าดูเลย พอเตี้ยหนึ่งนั่ง ทั้งตำรวจและคนร้ายก็เลยต้องนั่งรอครูใหญ่ เสียงนาฬิกาปลุกก็ดังก้องขึ้น เตี้ยกับแม่ก็ขยับตัว เปลี่ยนท่าจากนั่งสมาธิมาเป็นนั่งพับเพียบ ประนมมือกล่าวคำแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศล”

“แล้วคุณนายแม่เมตตาเป็นหรือเปล่า อุทิศส่วนกุศลเป็นไหม” ท่านถือโอกาสทดสอบความรู้คุณนายดวงสุดา

“เป็นอะ หนูสวดมนต์ทุกคืน สวดเสร็จก็แผ่เมตตาแล้วอุทิศส่วนกุศล หลวงพ่อกับผมจะฟังไหมคะ หนูจะว่าให้ฟัง”

“ดีเหมือนกัน ว่าเป็นบาลีนะไม่ต้องแปล เพราะถ้าได้บาลีก็แปลได้จริงไหม”

“จริงคะ แต่หนูว่าจริงแต่ครึ่งเดียว เพราะบางคนว่าบาลีได้ แต่แปลไม่ได้เช่นหนูเป็นต้น” หล่อนยกตัวเองเป็นตัวอย่าง

“สำหรับผม ผมว่าจริงไม่ถึงครึ่งครึ่งหลวงพ่อกับผม” พระบัวเหี่ยวเอ่ยบ้าง “เพราะคนส่วนใหญ่เขาจะสวดมนต์เป็น แต่แปลไม่เป็น ไม่รู้ว่าที่ตัวเองสวดนั้นมีความหมายว่าอย่างไร แม้แต่พระก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เช่น พระบัวเหี่ยว เป็นต้น” พระหนุ่มหาฐู้ไม่ว่าได้ “แปลได้” ให้พระอุปัชฌาย์รู้เข้าแล้ว

“โบราณท่านสอนไว้ว่า **พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง**” พระบัวเหี่ยวเอ่ย ถ้าเธอไม่พูดฉันก็คงยังไม่รู้ว่าเธอจะ “อ่อนซุ่ม” เอามาก ๆ เห็นจะต้องให้พระมหาบุญช่วยกวาดขันเธอให้หนักกว่านี้ วันข้างหน้าไปเป็นครูบาอาจารย์เขาจะได้ไม่เสียชื่อ” ท่านหันไปถามบิดาของคุณนายดวงสุดาว่า “โยมเห็นด้วยกับอาตมาไหมว่า **คนรู้จริงนั้นหายาก ส่วนคนรู้มากหาได้ง่าย** สมัยนี้คนรู้มากมีเยอะ แต่ที่รู้จริงไม่ค่อยมี เห็นด้วยไหม”

“นั่นสินะ คนก็เลยพากันเป็นโรคประสาทมาก พวกจิตแพทย์ก็เลยมีงานทำมาก” ท่านพระครูเสริม พระบัวเหี่ยวกำลังวิงเวียนกับคำว่า “มาก” ค่อยยังชั่วขึ้นเมื่อคุณนายดวงสุดาพูด

โดยไม่มี “มาก” “หนูว่าจิตแพทย์เองก็เป็นโรคประสาทนะคะ หลวงพ่อ หนูเห็นมาหลายคนแล้ว ทำทางไม่ค่อยจะปกติซักเท่าไร”

“คงเป็นเพราะต้องคลุกคลีกับคนไข้มาก เลยติด เป็นอย่างนั้นไหมคะ หลวงพ่อ” คุณกิมจ้อถาม อุตุสำหรับมีคำว่า “มาก” อีกจนได้

“มันก็เป็นไปได้นะโยม อาตมาสังเกตว่า ยิ่งโลกเจริญมากขึ้นเท่าไร คนก็ยิ่งเป็นโรคประสาทมากขึ้นเท่านั้น”

“คนโรคประสาทนี้ ต้องให้มาเข้ากรรมฐานใช้ไหมคะ หลวงพ่อ ถามอย่างคนที่ยังไม่เคยปฏิบัติ

“ไม่ได้ ไม่ได้ เพราะคนที่เป็นน้อยก็จะเป็นมาก ส่วนคนที่เป็นมากก็จะบ้าชนิดกู่ไม่กลับเลยเชียว คนเป็นโรคประสาทเขาห้ามเข้ากรรมฐานอย่างเด็ดขาด อันนี้มีพุทธพจน์รับรองไว้ชัดเจน ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนจะอยู่ในคัมภีร์เล่มที่ ๑๔ ที่พระพุทธองค์ตรัสกับเหล่าสาวก ว่า ...ภิกษุทั้งหลาย เราไม่กล่าวอานาปานสติแก่คนที่มีสติเลอะเลือนไร้สัมปชัญญะ... เคยมีตัวอย่างนะโยม ที่วัดนี้แหละ ดูเหมือนอาตมาจะเคยเล่าให้พระบัวเหี่ยวฟังแล้ว เรื่องที่อาจารย์มหาวิทยาลัยแก่เป็นโรคประสาท พวกญาติ ๆ พามาเข้ากรรมฐานที่นี่ ปฏิบัติสองวัน แรกยังไม่มีอาการ พอวันที่สามลุกขึ้นรำบ้อเลย เขาไปตามอาตมามาดู รำสวยเสียด้วยซี ใคร ๆ ห้ามก็ไม่หยุด ฉะนั้นโยมจำไว้เลยว่า คนเป็นโรคประสาทอย่าพามาเข้ากรรมฐาน ต้องพาไปรักษาให้หายก่อน หายแล้วก็ต้องรอดูอีกสองหรือสามปี หายใหม่ ๆ อย่าพามาเพราะโรคอาจกำเริบอีกได้ เคยมีตัวอย่างหลายรายแล้ว”

“หลวงพ่อกับ หลวงพ่อจะขัดข้องไหม ถ้าผมจะกราบเรียนว่าผมอยากฟังเรื่องปล้นต่อ กำลังสนุกเลยครับ” พระบัวเหี่ยวพูดอย่างเกรงใจเป็นที่สุด

“ฉันทะไม่ขัดข้องหรอก แต่คนเล่าเขาจะเล่าต่อหรือเปล่า ข้อนี้ฉันไม่รู้”

“ต่อซีคะ ต้องเล่าต่อ เอ..เมื่อตะกี้ถึงไหนแล้วคะแม่” หล่อนหันไปถามมารดา

“ตอนเดียวกับแม่กล่าวคำอุทิศส่วนกุศลและแผ่เมตตาจะ แล้วหลวงพ่อก็นำหนูมาให้ฟัง คุณกิมจ้อทวนความจำให้ลูกสาว

“จันเพื่อไม่ให้เสียเวลา หนูจะให้ฟังย่อ ๆ นะคะ คำแผ่เมตตาแบบสั้น ๆ มีว่า ...สัพเพ สัตตา อเวรา อัมพยาปัชฌา อนินมา สุขี อุตตันทัง ปริหรัณตุ คำอุทิศส่วนกุศลขึ้นต้นว่า อิหัง เม มาตาปิตุหนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิโตโร”

“แล้วถ้าแผ่เมตตาให้ตัวเองขึ้นต้นว่าอย่างไร” ท่านพระครูถามอีก

“อหัง สุขิโต โหมิ ค่ะ” ตอบจะฉาน

“เก่ง ๆ อาตมาเชื่อแล้ว เอาละที่นี่เล่าเรื่องปล้นต่อไปได้”

“ค่ะ พอเจอกับแม่เสร็จธุระ ตำรวจก็สอบปากคำ สอบหนูด้วย หนูก็เล่าไปตามที่เห็น ตำรวจเขาบอกว่าเห็นรถกระบะขับสวนทางมานึกเอะใจ จึงถามว่าจะเอาไปไหน คนร้ายมีพิรุณหลายอย่างแล้วก็ตอบคำถามไม่ตรงกัน ในที่สุดก็สารภาพว่าปล้นเขามา เขาก็พามายังบ้านที่เกิดเหตุ”

ตอนนั้นเวลาสักเท่าไร เป็นกลางวันหรือกลางคืน”

“เย็น ๆ ครับ” ถั่วแก่เสียงตอบ

“ทุกวันตั้งแต่สี่โมงถึงหกโมงเย็น ผมกับคุณกิมจ้อจะปฏิบัติกรรมฐานกัน โดยเดินหนึ่ง ชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง”

“ดีจริง อาตมาขออนุโมทนาเห็นใหม่ อำนาจของบุญบารมีทำให้เรื่องร้ายกลายเป็นดี ถึงคราวเสียของก็ไม่ต้องเสีย มีนะ มีตัวอย่างแบบเดียวกันนี้ สองผิวเมียเป็นชาวบ้าน บางระจัน มาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ กลับไปก็ปฏิบัติทุกคืน คืนหนึ่งกำลังเดินจงกรมกันอยู่ ขโมยมันมาลักควาย ต้อนไปจนหมดคอก ให้พรรคพวกมันคุมไป เหลือคนหนึ่งไว้ดูต้นทาง เจ้าหมอนั้นก็บังเอิญมองขึ้นไปบนเรือน เห็นคนเดินไปมาอยู่สองคน ปากก็ว่า ขว้างหนอ ซ้ายอย่างหนอ เดินกันมิด ๆ อย่างนั้นแหละ เจ้าขโมยมันก็ฆ่า นึกว่าเจ้าของบ้านละเมอ ไม่รู้ฆ่า อีท่าไหน เลยถอยหลังไปเหยียบสุนัขที่กำลังหลับอยู่ สุนัขก็ตื่น เหาเสียงดังขึ้น ชาวบ้านแถว นั้นก็เลยลุกมาดู จับขโมยได้ แล้วก็พากันจุดคบไฟไปตามควายมาใส่คอกไว้อย่างเดิม

ผู้ใหญ่บ้านก็คุมตัวขโมยไว้ จับได้คนเดียวคือคนที่ดูต้นทาง นอกนั้นวิ่งหนีไปได้ ก็พากันมานั่งรอจนสองผิวเมียนั่งสมาธิเสร็จ จึงเล่าเรื่องให้ฟัง เขาก็บอกเขารู้ตั้งแต่ตอนขโมยมัน ต้อนควายออกไปแล้ว แต่เขารักษาสาส์นจะ บอกจะเดินให้ได้หนึ่งชั่วโมงหนึ่งชั่วโมงก็ต้องได้ ควายมันจะหายก็ช่าง นี่เขามาหนึ่งเล่าให้อาตมาฟังตรงนี้” ท่านชีที่ที่คุณนายดวงสุดานั่ง “มา ทั้งผิวและเมียเลย บ้านอยู่อำเภอบางระจันโน่น” ท่านพระครูเล่าเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันให้ คนทั้งสามฟัง พระบัวเหี่ยวฟังเป็นรอบที่สองเพราะตอนสองผิวเมียมาเล่าท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย

“แต่กรณีของถั่วแก่ จับโจรได้หมดใช่ไหม” พระหนุ่มถามบุรุษวัยเจ็ดสิบเศษ

“หมดครับ ผู้ร้ายกับตำรวจมีจำนวนเท่ากันพอดี ผู้ร้ายห้า ตำรวจห้า เป็นตำรวจสายตรวจ กำลังขับรถจะเข้ามาตรวจดูความสงบเรียบร้อยในชอยนั้น นับว่าผมโชคดีมาก”

“ผู้ร้ายถูกดำเนินคดีติดคุกก็ปีละ” พระบัวเหี่ยวถามอีก

“ไม่ถูกครับ ถังขังไว้เกือบสามเดือน ยมไม่ยอมไปให้การ อ้างว่าจำหน่ายผู้ร้ายไม่ได้ ความจริงผมจำได้ครับหลวงพ่อก แต่ผมจำเป็นต้องพูดปดเพื่อจะได้ไม่ก่อเวร คือ เจ้าคนที่มาปล้นนั้นเป็นลูกหนี้ของผม มายืมเงินไปหลายหมื่นแล้วไม่ใช่ ผมก็รู้ว่าจะดำเนินคดี เขาคงแค้นเลยพาพวกมาปล้นผม และที่ใช่เอ็ม.๑๖ ยิ่งผมคงอยากจะให้ตายเพื่อล้างหนี้ เป็นบุญของผมที่มาเข้ากรรมฐานเสียก่อน ไม่งั้นก็คงสิ้นชื่อไปแล้ว ผมก็ใช้สติพิจารณาว่า ถ้าผมเอาเขาเข้าคุก วันหนึ่งเขาก็ต้องออกมาแก้แค้นผม ก็จะเป็นการก่อเวรกันไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อระงับเวรเสียข้างหนึ่ง ผมจึงจำใจโกหกว่าจำหน่ายผู้ต้องหาไม่ได้

ตำรวจเขาขังไว้ไม่ถึงสามเดือนก็ปล่อย ช่วงนั้นผมกับคุณกิมจ้อก็แผ่เมตตา อโหสิกรรมให้เข้าทุกวัน หลวงพ่อเชื่อไหมครับ อานิสงส์ของเมตตาที่อัสจรรย์มาก เมื่อวานนี้เองเขาพากันมาหาผมที่บ้าน เอาธูปแพเทียนแพ ใส่พานมาขอขมาผม บอกว่าขอโทษและขอบคุณที่ผมไม่เอาเรื่อง เขารู้ว่าผมจำเขาได้ ขอขมาเสร็จก็บอกว่าจะผ่อนใช้หนี้คืน จะไม่โกง แม้แต่สตางค์แดงเดียว

ผมตื่นตันจนน้ำตาไหล คุณกิมจ้อเองก็ร้องไห้ ผมอโหสิให้เขาและบอกว่าไม่ต้องกังวลเรื่องนี้สิน มีก็เอามาใช้ ไม่มีผมก็ยกให้ ขออย่างเดียวให้เขาหากินอย่างสุจริต ผมอยากมาหาหลวงพ่อกมาก จึงให้ลูกสาวพามาเพื่อกราบขอขมาพระคุณหลวงพ่อกที่ให้วิชาที่พิเศษแก่ผม” เขาก้มลงกราบท่านพระครูสามครั้ง ด้วยความซาบซึ้งและตื่นตันจนน้ำตาไหลเป็นทางตามร่องแก้ม คุณกิมจ้อทำตามผู้เป็นสามี ทว่ามิได้ร้องไห้!....

มีต่อ.....๒๖